— "Ти Богом посланий, Богдане,
Розбить кайдани лихоліть.
Ніколи край не перестане
За тебе Господа молить..."
— "Ти — Визволитель України
Із довголітньої біди!
З тобою всюди ми полинем,—
Лише скажи, лише веди!.."
— "З Тобою йде, як наречена,
Вікторія у боротьбі!
Стократная, неізреченна,
Віквічна ґльорія Тобі!"
Як море те, народні лави,
Всі "слави" — у одну злились,
І дзвонами золотоглаві
Позахлиналися — зайшлись.
Жар-малинові ясно-злоті,
Цвітуть прапори й корогви...
Святі правиці із кіотів
Благословляють, як живі...
Грядеш до Софії Святої
На білоснігому коні,
А за тобою — твої вої,
Орлята славної борні.
Квітками шлях тобі — дівчата,—
Квітки, вінки — куди не кинь —
І, щоб на них не наступати,
Іде, танцюючи, твій кінь.
Грядеш — і ллється в душу сила
Із тисяч душ, із тисяч віч...
Які непереможні крила
З твоїх розкинулися пліч!
У голові твоїй заблисли,
Все хмарне звіявши, як дим,
Такі великогорді мислі,

Що сам ти не повірив їм!
Вже не Москва і не Варшава,
Не за козаччину вже бій,
А Українськая Держава
В уяві блиснула твоїй!
. . . . . .
Гуде-клекоче пишне свято...
День заяснів, заголубів...
Над градом — соняшнеє злато
І білі зграї голубів.

Прага, 1927